

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudce Tomáše Langáška a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **R. T.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Policejní prezidium České republiky**, sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 12. 2021, č. j. PPR-21007-10/ČJ-2020-990115, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 3. 2023, č. j. 6 A 7/2022-42.

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce požádal o sdělení, jaké údaje o něm zpracovává Policie České republiky, a o likvidaci těchto údajů ve smyslu § 28 odst. 1 a § 29 odst. 2 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů. Žalovaná sdělením ze dne 19. 8. 2020 žalobce informovala o zpracovávaných osobních údajích a nevyhověla jeho žádosti o jejich výmaz. Sdělení Městský soud v Praze pro jeho nepřezkoumatelnost zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Žalovaná shora označeným rozhodnutím žalobce opětovně informovala o zpracovávaných osobních údajích a nevyhověla jeho žádosti o jejich výmaz z evidence nežádoucích osob (dále jen „ENO“) a ze Schengenského informačního systému druhé generace (dále jen „SIS II“). Žalobu žalobce proti tomuto sdělení městský soud zamítl shora označeným rozsudkem.

[2] Poté, co konstatoval přezkoumatelnost rozhodnutí žalované, se městský soud zabýval důvodností zařazení žalobce do ENO a SIS II. Podle názoru městského soudu není nutné rozlišení ve vztahu k evidenci ENO a SIS II, pokud sdělené důvody takovému zařazení do evidence svědčí. Podle městského soudu přitom sdělené důvody nutnost zařazení do ENO i do SIS II odůvodňují. Po prostudování listin zařazených do utajované části spisu městský soud dospěl k závěru, že tam uvedené skutečnosti odůvodňují rozhodnutí žalované a že žalovaná uvedla důvody pro zařazení a setrvání informací v příslušných evidencích v rozsahu, který respektuje nutnost utajení informací, které by mohly ohrozit plnění úkolů policie a bezpečnost státu.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[3] Proti rozsudku městského soudu žalobce (stěžovatel) brojí kasační stížností.

[4] Na prvním místě poukazuje na to, že městský soud nesprávně nerozlišuje důvody pro zařazení do ENO a SIS II. Důvody ani podmínky pro zařazení do jednotlivých informačních systémů nejsou obsahově a významově stejné a pokud je hlavním důvodem pro zařazení stěžovatele do obou systémů údajná hrozba bezpečnosti státu, musí být neurčitý právní pojem ohrožení bezpečnosti státu interpretován a aplikován s ohledem na kontext, smysl, účel a původ ustanovení, v němž se objevuje. Nelze směšovat důvody pro zařazení do národního systému a do systému smluvních států účastnících se schengenské spolupráce.

[5] Stěžovatel odkazuje na čl. 24 odst. 2 písm. b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 ze dne 20. 12. 2006, o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace, podle něhož je členský stát oprávněn vložit záznam do SIS II, pokud přítomnost cizince může představovat ohrožení bezpečnosti státu. To nastává, existuje-li důvodné podezření spáchání závažné trestné činnosti nebo existují-li zjevné náznaky o úmyslu páchat takové trestné činy na území členského státu. V této souvislosti stěžovatel upozorňuje, že se nemůže jednat o jakoukoli situaci, neboť v takovém případě by mohlo být ohrožením bezpečnosti státu vše, co si dotčený členský stát usmyslí.

[6] Naproti tomu § 154 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, blíže neuvádí, co se pod ohrožením bezpečnosti státu rozumí. Z toho se jeví, že okolnosti vedoucí k zařazení do ENO z důvodu ohrožení bezpečnosti státu se nemusí omezit pouze na trestně relevantní jednání. V případě stěžovatele však tyto okolnosti znamenaly nejen učinění záznamu do ENO, nýbrž také do SIS II. Přitom splnění podmínek pro zařazení do národní informačního systému bez dalšího neznamená zařazení do informačního systému smluvních států zapojených do schengenského prostoru. Stěžovatel se proto domnívá, že i samotný důvod pro zařazení do ENO musel poukazovat na vysoké riziko páchaní trestné činnosti, jež ohrožuje základní hodnoty a zájmy státu, na jejichž zachování musí stát bezvýjimečně trvat.

[7] Dle žalované by stěžovatel mohl ohrozit bezpečnost státu pácháním činnosti, která by vedla k užití síly a k ohrožení jiných osob, resp. jejich života a zdraví, dále prováděním činnosti ohrožující základy demokratického státu založeného na úctě k právům a svobodám

pokračování

člověka a občana a rovněž by mohl ohrozit bezpečnost státu jiným obdobným způsobem, např. styky s lidmi praktikujícími činnosti ohrožující bezpečnost státu. Takové odůvodnění nezmiňující se o tom, že by nežádoucí činnost vykazovala znaky trestného činu, by snad mohlo být dostačující pro zařazení do ENO, nikoli však do SIS II.

[8] Zařazení do SIS II podle stěžovatele fakticky vyžaduje splnění dvou podmínek. Za prvé, nežádoucí chování či jednání cizince musí naplňovat skutkové znaky trestného činu nebo směřovat k jejich naplnění. Za druhé, musí ohrozit či porušit hodnoty nebo zájmy, které jsou relevantní pro ochranu bezpečnosti státu. Městský soud mlčky připouští, že důvodem pro zařazení do SIS II může být i takové jednání, které samo o sobě nenaplnňuje či nesměřuje k naplnění skutkových znaků trestného činu, s čímž stěžovatel nesouhlasí. Navíc jestliže by mělo jednání stěžovatele ohrozit bezpečnost státu, muselo by se jednat o takové jednání, které ohrožuje především objekty trestných činů chráněných podle hlavy IX zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník. Úvaha stěžovatele se v podstatné míře shoduje se závěry Soudního dvora EU vyslovenými v rozsudku ze dne 23. 11. 2012 ve věci C-145/09 (*Tsakouridis*). Městský soud však nenaznačuje, že by přítomnost stěžovatele byla natolik nežádoucí, že by přímo ohrožovala uvedené zájmy státu. Stěžovatel si proto myslí, že nejsou-li dány důvody pro zařazení do SIS II, neobstojí ani odůvodnění pro zařazení do ENO. I pojem ohrožení bezpečnosti státu obsažený v § 154 odst. 1 zákona o pobytu cizinců musí být vykládán eurokonformně, má-li být předpokladem pro zařazení do SIS II. Jestliže podmínkou pro zařazení do SIS II je zařazení do ENO, nezbyváá než trvat na tom, aby odůvodnění zařazení do národního informačního systému poukazovalo na trestněprávně relevantní chování mající potenciál ohrozit jednotlivé objekty trestného činu pod hlavou IX trestního zákoníku. Tento závěr se dle stěžovatele nedostává do rozporu s nutností rozlišovat důvody zařazení do informačních systémů.

[9] Na druhém místě stěžovatel namítá, že městský soud nevycházel z komplexního individuálního posouzení, přestože z pozice „náhradního právního zástupce“ měl vyhodnotit, zda jsou utajované informace věrohodné, přesvědčivé a soudem ověřitelné. Kromě toho musí být utajovaná informace dostatečně konkrétní a individualizovaná, proto není přípustné vycházet z nicneříkajících a obecných skutečností a dovozovat závěr o ohrožení bezpečnosti státu. Městský soud toliko vyslovil, že důvody zařazení žalobce do evidencí odpovídají obsahu utajované informace. Z odůvodnění napadeného rozsudku nevyplývá, zda utajované informace, o které městský soud své závěry opírá, odpovídají kvalitativním požadavkům vymezeným judikaturou správních soudů.

[10] **Žalovaná** ve svém vyjádření ke kasační stížnosti shrnula, že dodržela povinnosti kladené právní úpravou na vedení záznamů. Důvody, které vedly k zařazení stěžovatele do ENO, byly opakovaně přezkoumávány ve smyslu § 155 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, naposledy v březnu 2023. Přezkumy, v rámci kterých byla posuzována přiměřenost mezi důvodem zařazení stěžovatele do ENO a jeho důsledky, vedly k závěru, že nadále přetrvává důvodné nebezpečí, že by stěžovatel mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit bezpečnost smluvních států zejména páčáním činnosti, která by vedla k užití síly a k ohrožení jiných osob, resp. jejich života a zdraví, dále prováděním činnosti ohrožující základy demokratického státu založeného na úctě k právům a svobodám člověka a občana a rovněž by mohl ohrozit bezpečnost státu jiným obdobným způsobem (např. styky s lidmi praktikujícími činnosti ohrožující

bezpečnost státu). Vzhledem k tomu, že důvody, které vedly k označení stěžovatele za nežádoucí osobu, mají přesah i do ostatních států schengenského prostoru, byly po posouzení přiměřenosti ponechány stěžovatelovy osobní údaje rovněž v SIS II.

[11] Důvody pro označení cizince za nežádoucí osobu jsou uvedeny v § 154 zákona o pobytu cizinců a Policie České republiky je oprávněna o tomto označení rozhodnout na základě vlastních poznatků. Za podmínek uvedených v citovaném ustanovení je Policie České republiky oprávněna zařadit cizince do informačního systému smluvních států, jestliže existuje důvodné nebezpečí, že může závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit bezpečnost smluvních států. Podstatné je, že se může jednat jak o porušení, tak o ohrožení. Konkrétní důvody, kterých se stěžovatel dovolává, jsou podle § 4 písm. c) a písm. d) zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, klasifikovány jako utajovaná informace pod stupněm utajení „vyhrazené“ a „důvěrné“ a jsou vedeny odděleně od běžného spisu a vyloučeny z nahlížení. Označení stěžovatele za nežádoucí osobu, jeho zařazení do ENO i vedení jeho záznamu v SIS II bylo řádně odůvodněno a není v rozporu s právními předpisy. Závažnost hrozby, kterou stěžovatel jakožto osoba bezpečnostně riziková představuje, vyplývá i z odůvodnění napadené rozsudku. Uvedené je podpořeno informacemi obsaženými v utajované části spisového materiálu, s nimiž měl městský soud možnost se seznámit.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[12] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud úvodem zdůrazňuje, že podklady, na jejichž základě byl stěžovatel zařazen do ENO a SIS II, jsou vedeny v režimu utajení, resp. jsou součástí utajované části spisu, kterou vedla žalovaná odděleně od další spisové dokumentace. Stěžovateli proto logicky nelze (ani pro účely soudního rozhodnutí) zpřístupnit informace, které jsou označeny za utajované; v opačném případě by došlo ke zmaření samotného účelu jejich utajení. Je třeba vzít v potaz legitimní veřejný zájem na ochraně utajovaných informací a neuvádět do rozhodnutí takové důvody, jejichž zveřejnění by tento zájem ohrožovalo. V tomto smyslu tedy rozhodnutí, v němž nejsou uvedeny konkrétní důvody pro zařazení stěžovatele do evidence nežádoucích osob, jelikož se jedná o utajované informace, jen proto nelze označit za vadné, neboť právní předpisy umožňují v rozhodnutí tyto důvody neuvádět (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2024, č. j. 1 As 13/2024-38, ze dne 14. 12. 2023, č. j. 4 Azs 283/2023-27, či ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011-101, č. 2602/2012 Sb. NSS). Z toho rovněž vyplývá, že předmětem řízení o žádosti o sdělení rozsahu zpracování osobních údajů doprovázené žádostí o výmaz těchto údajů, není a ani nemůže být dokazování pravdivosti každého údaje k osobě stěžovatele evidovaného v databázích žalované. Předmětem řízení je zjištění, zda má žalovaná jak

pokračování

zákonný titul, tak důvod pro zpracovávání osobních údajů stěžovatele, a to v kontextu z povahy věci omezeného práva na informace z důvodu zajištění národní bezpečnosti, obrany, veřejné bezpečnosti, a obdobně definovaných veřejných zájmů, výslovně stanovených jak na úrovni unijní [nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006], tak vnitrostátní [zákon č. 110/2019 Sb., o zpracovávání osobních údajů, použitelný do té míry, pokud přímo aplikovatelné nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. 4. 2016, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (obecné nařízení o ochraně osobních údajů), nestanoví jinak].

[15] Předmětem sporu je důvodnost zpracovávání osobních údajů stěžovatele, respektive nevyhovění jeho žádosti o výmaz těchto údajů. Klíčovou otázkou, která předznamenává vypořádání obou kasačních námitek stěžovatele, je celková důvodnost zpracovávání jeho osobních údajů orgány Policie České republiky na základě § 154 zákona o pobytu cizinců a čl. 24 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006.

[16] V první kasační námitce stěžovatel namítá, že městský soud nesprávně nerozlišoval důvody pro zařazení do ENO a SIS II.

[17] Městský soud měl za to, že důvody sdělené žalovanou odůvodňují nutnost zařazení stěžovatele do SIS II. Proto je považoval za dostačující rovněž pro zařazení do ENO (bod 14 napadeného rozsudku). Přezkoumal, že tyto důvody odpovídají utajované části spisu (bod 15 napadeného rozsudku) a následně k této otázce shrnul, že žalovaná uvedla „*důvody pro zařazení a setrvání informací v příslušných evidencích, a to v tom rozsahu, který respektuje nutnost utajení konkrétních informací, které by mohly ohrozit plnění úkolů policie a bezpečnost státu, takto uvedené důvody jsou vymezeny jednáním, kterého by se žalobce mohl na území dopustit, přičemž takto uvedené důvody odpovídají informacím v utajené části správního spisu*“ (bod 16 napadeného rozsudku).

[18] V databázi ENO jsou evidovány nežádoucí osoby (§ 154 odst. 6 zákona o pobytu cizinců). Nežádoucí osobou se rozumí cizinec, jemuž nelze umožnit vstup na území, protože *by při pobytu na území mohl ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek, ohrozit veřejné zdraví nebo ochranu práv a svobod druhých nebo obdobný zájem chráněný na základě závazku vyplývajícího z mezinárodní smlouvy* (§ 154 odst. 1 zákona o pobytu cizinců).

[19] V databázi SIS II jsou evidovány mimo jiné záznamy o státních příslušnících třetích zemí za účelem odepření vstupu nebo pobytu na území členských států. Záznam se do evidence vloží na základě vnitrostátního záznamu vyplývajícího z rozhodnutí příslušného správního orgánu, pokud bylo založeno na tom, že přítomnost státního příslušníka třetí země na území členského státu *může představovat ohrožení veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo bezpečnosti státu. Tato situace nastane zejména v případě a) státního příslušníka třetí země, který byl v členském státě odsouzen pro trestný čin, na který se vztahuje trest odnětí svobody ve výši nejméně jednoho roku; b) státního příslušníka třetí země, proti kterému existuje důvodné podezření, že spáchal závažné trestné činy, nebo ohledně kterého existují zjevné náznaky o úmyslu páchat takové trestné činy na území členského státu* (čl. 24 nařízení č. 1987/2006).

[20] Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že ENO a SIS II představují dvě samostatné databáze. ENO není vnitrostátní součástí SIS II a cizinec může být veden v ENO, aniž by byl současně veden v SIS II. Naopak platí, že do SIS II může být vložen jen ten, kdo je evidován v ENO. Mimo to se jedná o samostatné databáze, které se jiným způsobem navzájem neovlivňují (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2023, č. j. 2 As 89/2022-36). Podmínky pro zařazení do ENO tedy nejsou nutně totožné s evidencí SIS II, a tyto dvě databáze proto nelze směřovat. Nelze však odhlédnout od toho, že jako je pro záznam do ENO určujícím kritériem, zda přítomnost cizince na území členského státu může ohrozit bezpečnost státu či závažným způsobem narušit veřejný pořádek, obdobně je pro záznam do SIS II určující, zda přítomnost cizince na území členského státu může představovat ohrožení veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo bezpečnosti státu. Vzhledem k tomu, že žalobou napadené rozhodnutí žalované je odůvodněno, mimo jiné, potencialitou ohrožení bezpečnosti státu, ztotožnil se Nejvyšší správní soud se závěrem městského soudu, podle nějž jsou-li naplněny podmínky pro zařazení stěžovatele do SIS II, jsou naplněny rovněž podmínky pro jeho vedení v ENO.

[21] Podle stěžovatele je pro zařazení do SIS II nutné, aby povaha nežádoucí činnosti naplňovala znaky trestného činu nebo směřovala k jejich naplnění a ohrozila nebo porušila hodnoty či zájmy relevantní pro ochranu bezpečnosti státu, konkrétně objekty trestných činů podle hlavy IX trestního zákoníku. Svůj názor opírá o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, č. j. 1 Azs 216/2016-41, č. 3596/2017 Sb. V něm ovšem Nejvyšší správní soud naopak nevyloučil možnost, že cizinec může představovat nebezpečí pro bezpečnost státu i v důsledku své jiné trestné činnosti, byť současně vyslovil požadavky na určitou její intenzitu. Obdobně je tomu se stěžovatelem citovaným rozsudkem Soudního dvora EU *Tsakouridis*.

[22] Jak Nejvyšší správní soud upozornil již v rozsudku ze dne 14. 12. 2023, č. j. 4 Azs 283/2023-27, podle § 154 zákona o pobytu cizinců a čl. 24 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 skutečnosti, pro něž byl stěžovatel zařazen do zmíněné evidence, nemusí prokazovat ani odůvodňovat, že stěžovatel již bezpečnost státu narušil nebo ohrozil, nýbrž pouze to, že by se tak mohlo stát. Správní řízení vedené o žádosti stěžovatele o výmaz jeho osobních údajů z ENO a SIS II nelze ztotožňovat s trestním řízením a požadovat prokazování existence jednání, které je způsobilé vyvolat odpovědnost podle trestněprávních předpisů. Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že zařazení do ENO a SIS II nemůže být výsledkem svévole, nic takového však v projednávaném případě neshledal. Důvody uvedené žalovanou a aprobované městským soudem ve spojení s obsahem správního spisu dostatečně odůvodňují zařazení stěžovatele do ENO i SIS II.

[23] Rozsudek městského soudu ob stojí i vůči druhé stěžovatelově námitce, podle níž městský soud neověřil, zda je obsah utajované informace věrohodný, přesvědčivý, soudem ověřitelný a dostatečně konkrétní a individualizovaný.

[24] Správní soud přezkoumává, zda argumentace v napadeném rozhodnutí založená na utajovaných informacích odpovídá obsahem správnímu spisu a zda závěry z těchto informací vyvozené nejsou v rozporu se zákonem. Správní soudy nemohou přezkoumávat

pokračování

pravost a pravdivost podkladů, to však neznamená, že by nemohly zhodnotit věrohodnost a přesvědčivost daných informací a jejich relevanci pro projednávaný případ, jak správně poukazuje stěžovatel. S možností takového postupu se váže nutnost, aby správní soud měl k dispozici kompletní spisový materiál, jak ostatně plyne i se stěžovatelem poukazovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015 - 40, č. 3667/2018 Sb. NSS, kde se touto otázkou zabýval ve vztahu k bezpečnostnímu řízení, ale jeho závěry jsou relevantní u jakéhokoli posuzování utajovaných informací. Nejvyšší správní soud v něm zdůraznil, že ač je soudní přezkum prováděn v jiném než běžném rozsahu, podkladové zprávy nemohou být pouhým vyjádřením názoru jejich zpracovatele bez patřičného soudem ověřitelného skutkového podkladu zachyceného ve spise. Správní soudy musí mít možnost zhodnotit věrohodnost, přesvědčivost a relevanci dané informace. Jiný závěr neplyne ani ze stěžovatelem odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 Azs 259/2019-28, č. 4031/2020 Sb. NSS, v němž zdůraznil, že smyslem a účelem soudní kontroly rozhodování na základě utajovaných informací je především zajistit, aby k tomu byly používány pouze informace skutečné a věrohodné.

[25] Městský soud měl k dispozici správní spis včetně utajovaných informací a seznal, že důvody sdělené v odůvodnění rozhodnutí žalované odpovídají informacím v této části spisu. Bylo by jistě vhodnější rovněž výslovné odůvodnění stran věrohodnosti a přesvědčivosti utajovaných informací, v nyní projednávaném případě však Nejvyšší správní soud považuje vyjádření městského soudu za dostatečné. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne, že městský soud utajovanou část spisu prostudoval a ověřil, že tam uvedené informace skutečně odůvodňují závěr žalované, že byly dány zákonné požadavky pro zpracovávání osobních údajů stěžovatele a jeho zahrnutí do výše uvedených databází, včetně důvodů pro ponechání stěžovatele v těchto databázích.

[26] Také Nejvyšší správní soud se seznámil s obsahem utajované části spisu, která mu byla postoupena odděleně od zbylé části spisu. Nejvyššímu správnímu soudu byl poskytnut rovněž dokument s informacemi poskytnutými Národní centrálou proti organizovanému zločinu služby kriminální policie a vyšetřování, které byly využity pro zdůvodnění žádosti o ponechání stěžovatele v systému SIS II a ENO. K tomuto dokumentu však nemohl přihlížet, neboť byl vyhotoven až dne 22. 3. 2023, tedy po vydání napadeného rozsudku ze dne 16. 3. 2023 (§ 109 odst. 5 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud má po prostudování správního spisu za to, že tam uvedené skutečnosti plně odůvodňují závěr městského soudu, respektive žalované, o naplnění zákonných požadavků pro zpracovávání osobních údajů stěžovatele a jeho zahrnutí do uvedených databází.

[27] Nejvyšší správní soud rozumí stěžovateli, který by z odůvodnění napadeného rozsudku chtěl seznat hodnocení naplnění kvalitativních požadavků na podkladové informace. Se samotným obsahem utajované části spisu se však městský soud v odůvodnění napadeného rozhodnutí nemohl vypořádat. Není možné, aby poté, co určité skutečnosti byly označeny za utajované, byly následně uvedeny v odůvodnění veřejně dostupného soudního rozhodnutí. Omezený přístup účastníka řízení k utajovaným skutečnostem, a tedy i absence jejich specifického hodnocení ve veřejně přístupném odůvodnění soudního rozhodnutí, je suplován plným přístupem soudu a přezkumu všech utajovaných skutečností, na kterých správní orgán založil své rozhodnutí (srov. již citované usnesení rozšířeného

senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015-40, včetně odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 As 9/2010-94, a na něj navazující rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 26. 11. 2015, *Regner proti České republice*, stížnost č. 35289/11, jímž byl přístup Nejvyššího správního soudu aprobován, stejně jako v následném rozsudku velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva v téže věci ze dne 19. 9. 2017). Obdobně v kontextu rozhodování v rámci práva Evropské unie, srov. např. rozsudek velkého senátu Soudního dvora EU ze dne 4. 6. 2013 ve věci C-300/11 (*ZZ proti Secretary of State for the Home Department*), kde Soudní dvůr EU v bodu 54 a následujících rovněž akceptoval, že v soudním i správním řízení může být nezbytné nesdělít dotčené osobě určité informace především s ohledem na ochranu veřejné bezpečnosti a další naléhavé veřejné zájmy.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozsudku na základě kasační stížnosti ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Kasační stížnost proto zamítl jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[29] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto mu nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalované v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se jí náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. dubna 2024

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu